

**Λογοτεχνικό Εξωσχολικό Ανάγνωσμα
Περίοδου Χριστουγέννων**

ΕΡΓΑΣΙΕΣ

Β΄ ομάδα

Ένας έφηβος, όπως είσαι εσύ, προσπαθεί να ανακαλύψει τον πραγματικό του εαυτό μέσα από μια διαδικασία προσαρμογής στα νέα δεδομένα της ζωής του. α) Ποια πιστεύεις ότι ήταν τα βασικά μηνύματα και οι πιο σημαντικές ιδέες που ήθελε να περάσει η συγγραφέας μέσα από αυτήν την ιστορία;

β) ποια συναισθήματα σου δημιουργήθηκαν, όταν διάβασες το βιβλίο και ποια ή ποιες σκηνές ξεχώρισες;

**Γιώργος Αυγερίκος
B1 Γυμνασίου**

α) Η συγγραφέας μέσα από το βιβλίο της «ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ ΚΙ ΑΚΟΜΑ ΠΑΡΑΠΕΡΑ» περνάει πλήθος μηνυμάτων, ιδεών και συμβουλών. Εστιάζει στο θυμό, τους μετανάστες, στην αλήθεια και το ψέμα, στη φιλία και στις σχέσεις ανάμεσα στο παιδί και τους γονείς, αλλά αγγίζει λίγο και τη σχέση του ζευγαριού. Ειδικότερα, η συγγραφέας έχει σκοπό να τονίσει τη συνεχόμενη προσπάθεια για το καλύτερο, την αποδοχή και σεβασμό του συνανθρώπου, όποιας φυλής κι αν είναι, τη στάση που πρέπει να δείξει η οικογένεια απέναντι στο έφηβο παιδί της, τη δύναμη της φιλίας που μπορεί να βοηθήσει μαζί με την αγάπη της οικογένειας να ξεπεραστούν τα εμπόδια. Τέλος, σημειώνει την τεράστια σημασία της υπομονής που απαιτείται, για να προσαρμόζεται ο άνθρωπος σε νέες συνθήκες ζωής και καθημερινότητας, οι οποίες ενδεχομένως να είναι πιο δύσκολες από τις παλιές, επιπλέον δίνει έμφαση στη σπουδαιότητα της αλήθειας και της ειλικρίνειας στις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων και στη χαρά και ζωντάνια που προσφέρουν τα χρόνια της παιδικής ηλικίας. Επιπλέον αναφέρεται και σε κάποια άλλα μηνύματα, που κι αυτά χρήζουν της προσοχής μας, όπως είναι για παράδειγμα η σπουδαιότητα της γνώσης, η σημασία του αθλητισμού, της ελευθερίας, της ήρεμης αντιμετώπισης των προβλημάτων, της εμπιστοσύνης και της δύναμης της εσωτερικής μας φωνής.

Αναφέρω ενδεικτικά τις ακόλουθες φράσεις που επιβεβαιώνουν τα παραπάνω:

1. *«Αν θες να πείσεις κάποιον μεγάλο για κάτι, πηγαίνεις με τα νερά του, κάνεις μια παρόμοια αντιπρόταση και τον πείθεις ότι είναι για το συμφέρον του. Στο τέλος θα νομίσει ότι η ιδέα ήταν αρχικά δικιά του.»*
2. *«Ο αθλητισμός μας μαθαίνει να είμαστε μαχητικοί, επίμονοι και να βάζουμε στόχους.»*
3. *«Πρέπει να βάζουμε στόχους ρεαλιστικούς και να προσπαθούμε να τους κατακτήσουμε ανεβάζοντας κάθε φορά ελάχιστα τον πήχη.»*
4. *«Ο θυμός είναι ένα σημάδι, ένα ίχνος που μαρτυρά ότι κάτι υπάρχει, ότι κάτι βαθύτερο σε βασανίζει στην πραγματικότητα και σε ενοχλεί. Για να το ξεπεράσεις, πρέπει πρώτα να το βρεις και να το αναγνωρίσεις. Άρα πρέπει να παρατηρήσεις πολύ προσεχτικά και να μελετήσεις αυτό το θυμό. Δεν έχει νόημα να κάθεται και να τον αφήνεις να σε πλημμυρίζει.»*
5. *«Έχεις να μοιραστείς μαζί τους ένα σωρό διαφορετικά πράγματα.» (αναφέρεται στους μετανάστες)*
6. *«Η αντιμετώπιση ενός προβλήματος απαιτεί καθαρό μυαλό. Για να βρεις τη λύση, πρέπει να κάνεις ένα διάλειμμα, να απομακρυνθείς*

από το συγκεκριμένο πρόβλημα και όλα θα ξεκαθαρίσουν μέσα σου με τρόπο μαγικό.»

7. «Κάθε πρόβλημα έχει τη λύση του. Δεν υπάρχει αμφιβολία γι' αυτό. Ο μόνος τρόπος να το αντιμετωπίσεις με επιτυχία είναι να μην το εγκαταλείψεις».
8. «Μπορείς να μαλώνεις και να αγαπάς. Το ένα δεν εμποδίζει το άλλο. Αλλά σίγουρα φανερώνει ένα πρόβλημα».
9. «...κάνει ότι θέλει χωρίς να υπολογίζει ούτε τις επιθυμίες ούτε τις ανάγκες των άλλων. Μα αν τις υπολόγιζε, δεν θα ήταν πιστή στη δική της στάση για τη ζωή».
10. «Αν η αλήθεια είναι μία, αλλά βρίσκεται κατακερματισμένη μέσα στις άπειρες αποχρώσεις της, τότε αυτές οι αποχρώσεις είναι που μας κάνουν δυστυχισμένους».
11. «Η αλήθεια είναι σχετική με την προσωπική μας οπτική. Η αλήθεια είναι υποκειμενική».
12. «Οι επιπτώσεις που φέρνει μαζί της η αλήθεια μπορεί να είναι έντονες, δυσάρεστες ή και ακραίες ακόμα, αλλά είναι παροδικές. Δεν έχουν διάρκεια. Πρέπει να επιτρέψεις στον άλλο να θυμώσει με τις πράξεις σου, ακόμα και να πληγωθεί, και να του δώσεις το χρόνο να το ξεπεράσει. Και έπειτα πολύ αργά και προσεκτικά να καταφέρεις να ξανακερδίσεις την εμπιστοσύνη του. Τότε όλα θα έχουν τελειώσει. Το ψέμα όμως σε κρατάει αιχμάλωτό του για πάντα. Είναι ένας δρόμος μακρύς, δύσκολος και δεν έχει τέλος. Το ένα ψέμα φέρνει κι άλλο και αν ποτέ -για τον οποιονδήποτε λόγο- έρθουν στην επιφάνεια κινδυνεύουν να δημιουργήσουν πολύ βαθιές πληγές, πληγές που θα είναι δύσκολο να επουλωθούν και η εμπιστοσύνη ίσως να έχει χαθεί για πάντα».
13. «Θέλει πολύ λιγότερη δύναμη να πεις την αλήθεια από όση χρειάζεται για να υποστηρίξεις τα ψέματά σου».
14. «Οι σχέσεις πρέπει να στηρίζονται στην ειλικρίνεια. Καμιά ελευθερία δεν έχει αξία αν στηρίζεται σε ένα ψέμα».
15. «Ο δρόμος του ψέματος είναι μακρύς και δύσκολος».
16. «Η ελευθερία κερδίζεται, δε χαρίζεται. Όσο πιο πολύ ωριμάζει κανείς, τόσο μεγαλύτερη ελευθερία κερδίζει».
17. «Μη βιάζεσαι να μεγαλώσεις».
18. «Καλύτερα να μη σκαλίζεις όπου υπάρχει φωτιά, καλύτερα να μη χώνεσαι σε πυρωμένα κάρβουνα. Που ξέρεις μπορεί να καείς».
19. «Το πουλί που κάηκε δεν ξαναγεννιέται. Έχει για πάντα καεί».
20. «Αρετή είναι η πίστη στον εαυτό σου. Η εμπιστοσύνη στις δυνάμεις σου».
21. «Ο θησαυρός ήταν η δύναμη που έκρυβε μέσα του. Μια δύναμη που μπορούσε να γίνει για τη ζωή του ευλογία ή κατάρα ανάλογα με το

πώς θα τη χρησιμοποιούσε. Ήταν μία δύναμη ισχυρή και κανείς δε μπορούσε να την υποτάξει.»

22.«Κάθε φυλακισμένη δύναμη έχει ανάγκη να βγει στο φως, να εκτονωθεί. Αν δεν της ανοίξεις την πόρτα, θα την γκρεμίσει από μόνη της και θα σαρώσει τα πάντα».

23.«Η δύναμη βρίσκεται μέσα σου. Μπορεί κανείς να ξαναχτίσει αυτά που γκρέμισε».

24.«Κι αν χαθεί η εμπιστοσύνη, τι απομένει πια; Τίποτα».

25.«Η γνώση δεν αποτελεί πια περιπέτεια για κανέναν...Μα η γνώση δεν πρέπει να χάνει ποτέ τον χαρακτήρα της περιπέτειας...η γνώση πρέπει να αποτελεί πάντα έμπνευση και κινητήριο δύναμη».

26.«Δεν πρέπει να φοβάστε την αλλαγή. Ποτέ δεν ξέρετε τι θα σας φέρει, που θα σας βγάλει».

β) Διαβάζοντας αυτό το βιβλίο δημιουργούνται διάφορα διαδοχικά συναισθήματα. Υπάρχει ο θυμός για την εγκατάλειψη του σπιτιού, για το άγνωστο και το καινούργιο. Υπάρχει η ανασφάλεια και η άρνηση για το άγνωστο. Όπως αναφέρει ο Μάνθος «Δεν ξέρω ούτε τι θέλω να κάνω ούτε τι πρέπει. Αυτό που θέλω έρχεται αντιμέτωπο με το πρέπει και το πρέπει πνίγει αυτό που θέλω». Στο μεγαλύτερο μέρος του βιβλίου φαίνεται η οργή, ο θυμός και η απαξίωση προς τον πατέρα. Του λείπει η ζεστασιά του γονιών του: «Είναι κάτι φορές που με το πρώτο συνάχι νοσταλγώ εκείνες τις παλιές καλές μέρες. Εκείνες τις γιορτινές της αρρώστιας». Στη συνέχεια φαίνεται η απογοήτευση από τη συμπεριφορά του φίλου του, του Φάνη. Όμως τα αρνητικά συναισθήματα δίνουν τη θέση τους στα θετικά. Στο αίσθημα της αποδοχής από τους νέους συμμαθητές, η δημιουργία νέων φίλων (Αντώνης-Ευτύχης), η γνωριμία άλλου τρόπου ζωής και ενός άλλου νέου τόπου. Τέλος τα θετικά συναισθήματα εμφανίζονται με μία αυτοκριτική του Μάνθου: «Ήμουν απαθής και αδιάφορος με όσους δεν ανήκαν στην κλίκα μας. Μισούσα οτιδήποτε ξένο, αλλιώτικο, διαφορετικό. Δεν είχα ιδέα γιατί. Ήμουν αλαζόνας κι εγωιστής». Ακόμα εμφανίζονται με την προσέγγιση του Μάνθου με τη μητέρα και ακόμα περισσότερο με τον πατέρα του, που είχε αξιολογήσει λάθος την απομάκρυνση και τη συμπεριφορά του και κορυφώνονται μέσα από τα λόγια του Ευτύχη: «Δεν πρέπει να φοβάστε, ωρέ, την αλλαγή. Ποτέ δεν ξέρετε τι θα σας φέρει, που θα σας βγάλει» και τη σιωπηλή απάντηση του Μάνθου: «Πήγα μέχρι το άπειρο κι ακόμα παραπέρα. Δε φοβάμαι πια».

Πολύ «δυνατή» σκηνή οι ερωτήσεις ανάμεσα σε πατέρα και γιο για το μέγεθος της αγάπης τους.

(Ρωτά ο Μάνθος τον πατέρα του):

- Μέχρι που με αγαπάς;
- Μέχρι τον ουρανό κι ακόμα παραπέρα...

- Μέχρι που με αγαπάς;
- Μέχρι το φεγγάρι κι ακόμα παραπέρα...

- Μέχρι που με αγαπάς;
- Μέχρι τον ήλιο κι ακόμα παραπέρα...

- Μέχρι που με αγαπάς;
- Μέχρι τον Πλούτωνα κι ακόμα παραπέρα...

- Μέχρι που με αγαπάς;
- Μέχρι τον Βέγα κι ακόμα παραπέρα...

- Μέχρι που με αγαπάς;
- Μέχρι τον γαλαξία της Ανδρομέδας και ακόμα παραπέρα...

Εκείνο το βράδυ μου έμαθε πώς να κοιτώ τον ουρανό με το τηλεσκόπιο.

Έναν χρόνο αργότερα ήταν ο μπαμπάς εκείνος που έκανε αιφνιδιαστικά την ερώτηση...

- Μάνθο μ' αγαπάς;
- Σ' αγαπώ...φυσικά
- Μέχρι που με αγαπάς;

Ο μπαμπάς προσπαθούσε να θέσει ξανά σε λειτουργία το αραχνιασμένο διαστημικό όχημα της αγάπης μας.

Τον κοίταζα αναποφάσιτος. Αν θυμόμουν καλά, την τελευταία φορά είχαμε φτάσει μέχρι τον γαλαξία της Ανδρομέδας. Πόσο πιο μακριά να πηγαίναμε πια; Και τότε θυμήθηκα ξαφνικά τα λόγια του αγαπημένου μου ήρωα. Του αστρομαχητή της αστρικής διοίκησης, του πιο θαρραλέου στρατιώτη του διαστήματος στον διαγαλαξιακό αγώνα κατά του Αυτοκράτορα Ζοργκ...Η αγάπη δε γνωρίζει σύνορα. Μέχρι το άπειρο κι ακόμα παραπέρα...

Εκείνο το ξημέρωμα ξαπλώσαμε στην ταράτσα και ατενίσαμε το σύμπαν μαζί.